

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 775/2022
01.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Лидије Петровић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину К 187/21 од 10.12.2021. године и Вишег суда у Неготину Кж1 4/22 од 17.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 01.09.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Лидије Петровић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину К 187/21 од 10.12.2021. године и Вишег суда у Неготину Кж1 4/22 од 17.03.2022. године,

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину К 187/21 од 10.12.2021. године, окривљена АА, оглашена је кривом, због кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. Кривичног законика, па је осуђена на новчану казну у износу од 200.000,00 динара коју је дужна да плати у року од 3 (три) месеца, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим што ће суд, уколико окривљена наведену новчану казну не плати у остављеном року, исту заменити казном затвора и то тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 (један) дан казне затвора.

Истом пресудом обавезана је окривљена да суду на име паушала плати износ од 6.000,00 динара, те да оштећеном ББ на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 45.750,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећени ББ ради остваривања имовинско правног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Неготину Кж1 4/22 од 17.03.2022. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљене АА, преиначена је првостепена пресуда у делу одлуке о кривичној санкцији па је окривљена, због кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашена кривом, осуђена на новчану казну у износу од 100.000,00 динара

коју је дужна да плати у року од 3 (три) месеца, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим што ће суд, уколико окривљена наведена новчану казну не плати у остављеном року, исту заменити казном затвора и то тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 (један) дан казне затвора, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљене одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљене АА, адвокат Лидија Петровић због повреда закона из члана 439. тачка 1) до 3) ЗКП и из члана 438. и 441. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји и побијане одлуке преиначи тако што ће окривљену ослободити од оптужбе да је извршила предметно кривично дело или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене АА у захтеву за заштиту законитости истиче да у конкретном случају нема противправности ни директог умишљаја код окривљене, па самим тим ни кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. Кривичног законика, за које је окривљена оглашена кривом правноснажном пресудом, посебно у ситуацији када су радње окривљене предузете у најбољем интересу детета, док се контакт између детета и оца није одвијао искључиво по моделу утврђеном у пресуди већ по међусобном договору, а отац је при томе био упознат са чињеницом да окривљена планира одлазак у Аустрију са дететом.

Изнети наводи захтева нису основани.

Одредбом члана 191. став 3. Кривичног законика („Сл. гласник РС“, бр.94/16), прописано је да ће се онај ко онемогућава извршење одлуке надлежног органа којом је одређен начин одржавања личних односа малолетног лица са родитељем или другим сродником, казнити новчаном казном или затвором од две године.

По налажењу овога суда чињенични опис предметног кривичног дела дат у изреци првостепене пресуде садржи све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. Кривичног законика, и то како оне које се односе на радњу извршења кривичног дела тако и оне које се тичу субјективног односа окривљене према извршеном делу.

У изреци првостепене пресуде наведено је да окривљена у урачунљивом стању и са директим умишљајем онемогућава извршење одлуке надлежног органа - правноснажне и извршне пресуде Основног суда у Неготину – Судске јединице у Кладову I5 П2 328/18 од 14.01.2019. године, којом је одређен начин одржавања личних односа малолетног лица са родитељем.... на тај начин што је марта месеца 2021. године заједно са малолетним ВВ отпутовала из Републике Србије у Републику Аустрију и ускратила оцу да у временском периоду од марта месеца па до јуна месеца 2021. године проведе време са својим дететом, при чему се окривљена заједно са дететом и данас налази у Аустрији, а била је свесна да поступа противно утврђеном моделу виђања малолетног детета и оца односно да онемогућава извршење правноснажне и извршне одлуке надлежног органа...па је то и хтела и била је свесна забрањености свог дела. На овај начин су јасно одређена сва обележја кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. Кривичног законика, прописана у законском опису бића кривичног дела, а из којих обележја произлази да је понашање окривљене противправно.

Због свега наведеног, неосновано бранилац окривљене истиче да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а наводи браниоца окривљене да је у конкретном случају искључена противправност дела и да окривљена кривично дело није извршила са директним умишљајем нису од утицаја на постојање наведене повреде закона, јер бранилац исте заснива на сопственој оцени утврђених чињеница из којих изводи своје правне закључке, другачије од оних који су дати у нижестепеним пресудама.

У образложењу захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, као разлог подношења захтева, наводе се и образлажу битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП. Поред тога, бранилац у захтеву наводи да је и одлуком о казни од стране нижестепених судова повређен закон у смислу члана 441. ЗКП из чега произилази да бранилац као разлог подношења захтева истиче и повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП. Осталим наводима захтева бранилац оспорава чињенична утврђења суда и оцену изведених доказа и износи сопствене закључке у погледу тога да ли ће плаћањем трошкова кривичног поступка на које је обавезана окривљена, бити доведена у питање егзистенција малолетног детета, што све представља повреду члана 440. ЗКП.

Међутим, како према одредби члана 485. став 4. ЗКП, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП и повреде чланова 440. и 441. став 1. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни касациони суд у разматрање и оцену изнетих навода захтева, није упуштао.

Поред овога, бранилац окривљене, као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца, те повреду закона из члана 438. ЗКП, коју не опредељује навођењем конкретног става односно тачке те одредбе, обзиром да неке од њих такође представљају дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, наводи захтева не садрже објашњење у чему се истакнуте повреде конкретно састоје па како Врховни касациони

суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа истакнута повреда закона на коју се захтевом само указује, то се овај суд у разматрање и оцену ових повреда, такође није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић